

Arrest

**nr. 51 524 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 4 april 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 april 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 15 juli 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Uw man, H.(...) Y.(...) (OV 6.609.256), werkte als wijkagent in Etchmiadzin (Armenië). Op 23 februari 2010 werd u met uw zoontje aangereden door de tweede vrouw van M.(...) G.(...). Toen zij zag dat u en uw zoon niet gewond waren, reed ze door. U vertelde dit pas 's avonds laat aan uw echtgenoot, aangezien het de verjaardag was van uw zoon. U vernam van uw echtgenoot dat hij problemen kreeg toen hij het incident wilde rapporteren aan zijn chef. Op 25 februari 2010 vertrok uw echtgenoot naar het werk. Hij zei dat u met de kinderen naar uw ouders moest vertrekken. Hij zou u later wel uitleg geven. Na het vertrek van uw man vielen enkele mannen binnen die naar uw echtgenoot vroegen. U antwoordde dat hij naar zijn werk was vertrokken. Ze geloofden u niet en u en uw zoontje kregen slaag. Toen de burens op jullie geschreeuw waren afgekomen, vertrokken de mannen. U vertrok met uw kinderen naar uw ouders en waarschuwde de vriend van uw man. Na enkele dagen belde uw man u op en sprak u met hem over het incident. Uw echtgenoot hield zich schuil op verschillende plaatsen in Armenië, onder andere bij zijn vriend David in Etchmiadzin. Hij bezocht u enkele keren 's nachts en vertrok dan terug de volgende morgen. Op 30 maart 2010 kwam David u en de kinderen ophalen. Hij bracht jullie naar zijn adres. U vertrok de volgende morgen, op 31 maart 2010, richting Georgië met de taxi, vanwaar u de bus nam naar Istanboel (Turkije). Daar werd een paspoort voor u geregeld. U reisde verder via Griekenland, Italië en vermoedelijk Frankrijk naar België, waar u op 8 april 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van uw Armeens paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan afgeleid worden dat u zich voor uw asielaanvraag baseerde op de problemen van uw echtgenoot H.(...) Y.(...) (OV 6.609.256). Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"U verklaarde in Armenië problemen ondervonden te hebben met generaal M.(...) G.(...) en parlamentslid S.(...) S.(...). Deze laatste zou samenwonen met uw eerste vrouw en samen met haar op wraak belust zijn omdat u van haar gescheiden was toen zij zwanger was (CGVS p.1, CGVS eindpagina p.2). Op basis van uw verklaringen moet echter vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging aannemelijk te maken zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat u uw problemen op geen enkele manier kan staven, noch aan de hand van documenten, noch aan de hand van uw verklaringen.

U stelde dat u reeds in 1995 problemen ondervond die waarschijnlijk verband hielden met S.(...) S.(...). Uit uw verklaringen blijkt dat u in 1995 vals beschuldigd werd van diefstal van wapens uit het magazijn van de politieafdeling waar u toen werkzaam was. U werd gearresteerd en gedetineerd. De diefstal zou volgens u gepleegd geweest zijn door de groep van S.(...) en de Fidaï in het kader van de oorlog in Nagorny Karabach (CGVS p.4). U werd echter na 2 jaar vrijgelaten tegen betaling, omdat men geen daders had gevonden. Het enige document dat u ten bewijze van deze problemen neerlegde, is een afgescheurd stuk uit een krantenartikel. Hieruit blijkt enkel en alleen dat in de wagen van een zekere S. A.(...) een machinegeweer en een granaat werden gevonden. Verder kan hieruit opgemaakt worden dat zowel deze persoon, naar eigen zeggen een collega van u, als uzelf werden ontslagen, zonder concrete vermelding van de omstandigheden waarin u precies ontslagen werd (vertaling artikel, CGVS p.5). Er kan uit dit artikel dan ook geen verband worden afgeleid met de door u aangehaalde problemen die u zou ondervonden hebben met of omwille van S.(...) S.(...) of M.(...) G.(...). Het feit dat dit incident in verband zou staan met S.(...) of met M.(...) G.(...) of de Fidaï, berust dan ook louter op uw vermoedens. U haalde overigens zelf nog aan dat er geen directe of concrete band is met de recente problemen waarvoor u uiteindelijk naar België bent gekomen (CGVS p.5), waaraan u toevoegde dat u omwille van uw probleem in 1995 nadien geen enkel probleem meer ondervond (CGVS p.5). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Fidaï niet meer bestaat als paramilitaire organisatie en dat ze in de loop van de oorlog geleidelijk is opgegaan in de reguliere strijdkrachten van Armenië en Nagorny Karabach. Hoewel verschillende oud-Fidaï nog prominent aanwezig zouden zijn in de Armeense en Karabachse politiek of het zakenleven, zouden de Fidaï als groep geen rol van betekenis meer spelen.

Verder verklaarde u deelgenomen te hebben aan de burgemeesterverkiezingen van Etchmiadzin in 2008, waardoor u ook toen in het vaarwater zou gekomen zijn van S.(...) S.(...) en M.(...) G.(...). De zoon van M.(...) G.(...), K.(...) G.(...), kwam op als kandidaat voor deze verkiezingen. Uzelf zou toen lid

geweest zijn van de partij "Dashink" en opgetreden hebben als vertrouwenspersoon van een zekere A.(...) K.(...), de broer van uw partijvoorzitter K.(...) K.(...) (CGVS p.5-6-7). U zou bedreigd geweest zijn toen u fraude had opgemerkt in het voordeel van K.(...) G.(...) die u gemeld had aan uw partijvoorzitter. U verklaarde echter dat u geen probleem meer kende omdat K.(...) G.(...) uiteindelijk verkozen werd (CGVS p.7). Er dient hierbij trouwens opgemerkt te worden dat u ook wat dit door u aangehaalde probleem betreft geen enkel bewijs kon voorleggen, noch een partijkaart, noch uw kaart van vertrouwenspersoon, om uw verklaringen en problemen omtrent deze verkiezingen te staven, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas en bijgevolg ook van de problemen die u in dit verband mogelijks met S.(...) of M.(...) G.(...) zou ondervonden hebben, ondermijnd wordt. Bovendien wordt de vaststelling omtrent uw gebrek aan geloofwaardigheid nog versterkt door de verklaringen van uw echtgenote, waarin zij beweert dat u tijdens de verkiezingen nooit in een stemlokaal aanwezig moest zijn of actief moest meewerken (CGVS A.(...) p.4).

Tenslotte zijn ook uw verklaringen omtrent uw meest recente problemen, namelijk het feit dat uw vrouw en uw zoontje werden aangereden in februari 2010 door de tweede vrouw van M.(...) G.(...), evenmin van die aard dat ze een vrees voor vervolging alsnog aannemelijk kunnen maken, en wel integendeel. Zo stelde u dat u, nadat u door uw vrouw op de hoogte werd gebracht van deze aanrijding, bij uw chef klacht wilde indienen en dat u daarna zeer hardhandig aangepakt werd door uw politiechef en door de entourage van M.(...) G.(...). U werd ermee bedreigd de schuld op u te moeten nemen voor de moord die S.(...)s zoon, Z.(...), zou gepleegd hebben een paar maanden eerder. Uw omschrijving van de ernstige fysieke toestand waarin u zich zou bevonden hebben op dat moment, namelijk dat u "bijna doodgeslagen" was, dat u op de grond zou gelegen hebben, "volledig verwond" en dat u "amper kon bewegen" (CGVS p.10), valt echter moeilijk te rijmen met het gegeven dat u vrijwel meteen daarna op eigen kracht naar Jerevan zou gereden zijn om klacht in te dienen bij de staatsveiligheid. Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling, nuanceerde u uw toestand en zei u dat u "geen breuken had, wel blauwe plekken. Niets om naar het ziekenhuis te rijden" (CGVS .11). Het onverhoeds afzakken van uw eerdere verklaringen doet echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op verdere wijze aangetast door een tegenstrijdigheid in de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden omtrent de problemen die uw echtgenote in de nasleep van dit incident nog ondervonden zou hebben op het moment dat u Etchmiadzin reeds ontvlucht was, op 25 februari 2010. Zo beweerde u dat u die morgen in plaats van naar het werk te vertrekken, richting Jerevan ging om raad te vragen aan vrienden en dat u al na enkele uren telefoon kreeg van uw echtgenote met het bericht dat er mannen bij u waren binnengevallen die uw vrouw en zoon hadden geslagen (CGVS p.12). Uit de verklaringen die uw echtgenote hierover aflegde, blijkt echter dat zij na dit incident niet rechtstreeks naar u kon bellen omdat uw nummer veranderd was en dat zij daarom met uw vriend had gesproken. Zij zou u dit incident zelf pas verteld hebben toen u haar na enkele dagen opbelde (CGVS A.(...) p.5-6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, wierp uw echtgenote op dat u zich misschien vergist had (CGVS A.(...)p. 6), wat bezwaarlijk als afdoende verklaring aanvaard kan worden voor deze wel erg uiteenlopende verklaringen.

Door het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen en door het ontbreken van concrete overtuigingsstukken ter staving van de door u aangehaalde problemen, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat ook aan de verklaringen die u aflegde in verband met uw Armeens paspoort geen geloof gehecht kan worden. U verklaarde namelijk dat u uw paspoort onderweg naar België moest afgeven aan de personen die jullie reis naar België vanuit Turkije regelden (CGVS p.7). Er zouden nieuwe paspoorten voor u aangemaakt geweest zijn voor uw reis vanuit Turkije. U denkt dat het Litouwse of Letse paspoorten waren maar u hebt ze niet gezien en mocht ze ook niet houden. U weet ook niet welke namen in dit paspoort werden vermeld. U stelt dat de smokkelaars de paspoorten heel de weg bijhielden (CGVS p.8). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strict individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over de gegevens in uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (vals) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van in de inhoud en het soort paspoort dat voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over

een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Op basis van voorgaande conclusies dient dan ook te worden vastgesteld dat in uw hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan weerhouden worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw asielaanvraag, namelijk uw geboorteakte en die van uw man en kinderen, uw huwelijksakte, het diploma van uw man dd 14/6/1997, het rijbewijs van uw man en zijn militair boekje, vermogen niet deze conclusie te wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, H.Y.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 51 523 van 24 november 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, H.Y. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker bevestigt dat zijn problemen in 1995 niet de reden zijn van zijn vertrek uit Armenië in 2010. Verzoeker stelt dit element te hebben aangehaald omdat hieruit blijkt dat de problemen die verzoeker met desbetreffende personen kent niet van gisteren dateren. Ook het feit dat hij heeft aangehaald in 2008 in het kader van de burgemeesterverkiezingen als vertrouwenspersoon voor de broer van de voorzitter van Dashink te hebben opgetreden, kadert in zijn verzuchting een volledig beeld te scheppen van zijn verhaal. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote heeft verklaard dat hij niet naar het stemlokaal moest gaan omdat hij er nooit iets van heeft verteld. Verzoeker verduidelijkt dat hij niet alles vertelde aan zijn echtgenote. Toen verzoeker zijn tocht ondernam naar de staatsveiligheid in Yerevan, bevestigt hij zeer hardhandig te zijn aangepakt, maar dat de fysieke gevolgen toch niet de grootte hadden dat het hem onmogelijk werd om rechtstreeks naar de staatsveiligheid te gaan en hieromtrent klacht neer te leggen. Deze vaststelling is volgens verzoeker op zich niet voldoende om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten te stellen dat er een gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen zouden zijn. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium 'gegronde vrees voor vervolging' het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Deventer, Kluwer, 2000, 354). In de bestreden beslissing werd met betrekking tot verzoekers problemen in 1995 vastgesteld dat er geen directe of concrete band is met verzoekers recente problemen. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij nadien geen enkel probleem meer ondervond. Ook met betrekking tot zijn medewerking aan de burgemeesterverkiezingen als vertrouwenspersoon verklaarde verzoeker dat hij desbetreffend geen problemen meer kende. Verzoeker brengt geen elementen aan teneinde deze vaststellingen te weerleggen, maar bevestigt integendeel de motieven van de bestreden beslissing op dit punt.

2.5. Met betrekking tot verzoekers recente problemen werd vastgesteld dat deze, gelet op verzoekers eigen verklaringen, ongeloofwaardig zijn. Verzoekers omschrijving van zijn fysieke toestand na de mishandelingen die hij zou hebben ondergaan in het vakantieverblijf van M. G., namelijk dat hij "bijna doodgeslagen" was, dat hij "volledig verwond" op de grond zou gelegen hebben en dat hij zich "amper kon bewegen" (stuk 5 gehoorverslag CGVS d.d. 1/07/2010, p. 10), valt moeilijk te rijmen met het gegeven dat verzoeker vrijwel meteen nadien op eigen kracht naar Yerevan is gereden om klacht in te dienen bij de staatsveiligheid (stuk 5 gehoorverslag CGVS d.d. 1/07/2010, p. 11). Zoals in de bestreden beslissing reeds werd gesteld doet het onverhoeds afzakken van eerdere verklaringen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker tracht in onderhavig verzoekschrift evenzeer zijn eerdere verklaringen af te zakken, doch een dergelijke a posteriori verklaring is opnieuw niet bij machte de ongeloofwaardigheid van zijn relaas op dit punt op te heffen. Bovendien stelt de Raad vast dat niet enkel het afzakken van zijn verklaring leidt tot de ongeloofwaardigheid ervan, maar dat er evenzeer tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote omtrent het telefonisch contact dat zij hadden naar aanleiding van de problemen die verzoekers echtgenote zou hebben ondervonden in de nasleep van voormeld incident. Daarbij komt nog dat verzoeker volstrekt in gebreke blijft concrete overtuigingsstukken neer te leggen. Verzoeker laat deze motieven ongemoeid waardoor de Raad ze beaamt en als de zijne overneemt. Op grond van de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas komt verwerende partij terecht tot het besluit dat aan verzoeker in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

2.6. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat

verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens als taal machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.8. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN